

DUMINICA VAMESULUI ZAHEU*„Astăzi s-a făcut mântuire casei acesteia”*

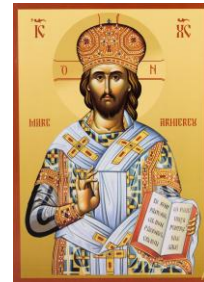
Pocăința casei lui Zaheu din Sfânta Evanghelie de astăzi este un exemplu viu de întoarcere la Hristos pentru familia creștină din zilele noastre, pentru noi toți care suntem fii ai lui Dumnezeu după har și oameni păcătoși după fapte. Dacă n-ar fi mila lui Dumnezeu și pocăința prin care suntem miluiți și iertați, nimeni dintre creștini nu ar putea fi mântuiți. Dumnezeu care ne-a creat, ne oferă în dar mila și dragostea Lui de Tată, iar noi ca fii, trebuie să-i oferim pocăința noastră, smerenia noastră, lacrimile noastre de căință, spovedania și părăsirea păcatelor. Dumnezeu este atotștiutor și cunoscător al inimilor noastre. El ne știe înainte de a ne naște. El cunoaște și vede cugetele minții și inimii fiecăruia dintre noi. De la Botez și până în clipa morții, îngerii noștri păzitori scriu faptele și gândurile noastre bune și rele. El ne numără pașii pe care-i facem la biserică, la pocăință, la cercetarea bolnavilor

sau la săvârșirea faptelor rele. Iar în ceasul morții, îngerii noștri păzitori ne însoțesc, împreună cu faptele noastre bune și rele, până la scaunul judecării, în fața Dreptului judecător, Iisus Hristos. Dacă în timpul vieții noastre ne-am spovedit păcatele la preoți, dacă le-am părăsit și am făcut canon pentru ele, la judecată nu vom mai fi întrebați și osândiți pentru păcatele mărturisite și ispășite. Dar dacă vom muri nepocăiți, adică nespovediți și în grele păcate de moarte, cine ne va scoate din chinurile iadului? Pocăința vameșului Zaheu este un model de pocăință pentru toți creștinii și este singura cale de îndreptare și împăcare cu Dumnezeu pentru fiecare dintre noi. Zaheu vameșul întâi l-a căutat pe Dumnezeu, apoi l-a primit cu bucurie în casa sa. După aceea și-a mărturisit păcatele de bună voie și a luat singur canon de pocăință pentru cele făcute și la urmă Mântuitorul l-a dezlegat de păcate prin cuvintele: „Astăzi s-a făcut mântuire casei acesteia, căci și acesta este fiu al lui Avraam!” (Luca 19, 9). Fiecare dintre noi semănăm oarecum cu Zaheu, pentru că toți suntem biruiți de lăcomie, de zgârcenie, de răutate, de nepăsare, de nepocăință. Încă și casele noastre seamănă cu casa lui Zaheu, pentru că în ele, ca și în noi, stăpânește mândria, grija numai pentru trup, pentru averi, pentru desfrânare, pentru beție, pentru cele trecătoare. De aceea sunt și atâtea boli, certuri și dezbinări în familiile creștinilor, pentru că puțini mai sunt care caută din inimă pe Dumnezeu și doresc cu adevărat mântuirea sufletului. Dar Dumnezeu, care știe toate și privește în inimile noastre, are întotdeauna milă de noi. Asemenea lui Zaheu, El vine înaintea noastră să ne cheme la pocăință și dorește să intre în casa sufletului nostru. Hristos vine la noi mai ales prin rugăciune, prin milostenie, prin pocăință. El vine la noi prin Spovedanie și Împărtășanie, care se sfințește și se dă celor vrednici în timpul Sfintei Liturghii. Dacă ne vom schimba viața, atunci Hristos ne va chema la El, ca pe Zaheu, va veni la noi și ne va zice: „Astăzi s-a făcut mântuire casei acesteia...”. Amin.

HRISTOS ÎMPĂRATUL

Omul a fost creat liber, asemeni lui Dumnezeu și atâtea vreme cât și-a păstrat libertatea în bine, el a trăit iluminat de Dumnezeu, plin de cunoștință și de neprihănire, în Rai. Prin păcat, oamenii au intrat în zona libertăților dramatice dintre bine și rău. Starea harică a dispărut din oameni, dar le-a rămas credința și nostalgia paradisului pierdut. Răul a luat forme tot mai ample și tot mai puternice, încât oamenii au pierdut contactul cu Dumnezeu. În dragostea Lui de oameni, Dumnezeu S-a revelat în poporul evreu, alegându-l să primească pe Hristos, Cel ce va fi Mântuitorul lumii. Hristos a dat creștinătății învățătura Sa, Duhul Sfânt și Însuși Trupul Său tainic, încât ea este sfântă prin El, este desăvârșită prin El și este veșnică prin El. Hristos lucrează în lume prin creștinătate. El vine mereu în lume prin creștinătate. El biruie păcatul și răul din lume prin creștinătate. Tot ce este sfânt în lume este lucrarea Duhului Sfânt din creștinătate. Ținta creștinătății este Împărăția lui Dumnezeu și frumusețea ei trezește la viață toate generațiile lumii. Spiritualitatea creștină conduce lumea, o înnoiește și o desăvârșește, atât sub aspect spiritual, cât și material. Creștinătatea dispune de harul neseecat al Duhului Sfânt, care îi dă putere nebiruită, încât nimeni nu o va putea sfărâma. Încercările satanice de a imita creștinătatea sunt sortite eșecului prin simplul fapt că nu sunt de ordin divin și nici nu năzuiesc spre Împărăția lui Dumnezeu. Răul în lume nu va veni numai prin forma antihristică, ci și prin forma hristoșilor mincinoși, adică acei creștini care nu vor fi autentici reprezentanți ai spiritualității creștine. Creștinătatea are datoria să lupte și să învingă puterile răului, sub toate formele în care o atacă. Creștinătatea se va regenera prin Hristos chiar și din cele mai grele erori, căci omenește vorbind, misiunea creștinătății trece prin epoci de criză și prin dezastre apocaliptice, deoarece așa se dovedește măreția oamenilor care cred în Dumnezeu. Biruința lui Hristos este certitudine. El nu poate fi învins. Nici creștinătatea nu poate fi învinsă. Creștinătatea rămâne o taină în mijlocul lumii, prin care lucrează Însuși Hristos. Creștinătatea triumfă fără a aborda un spirit triumfalist, căci în acest veac ea rămâne mereu slujitoare, și nu se poate odihni decât când lumea va fi fost pregătită, atât spiritual cât și material, de a avea Împărat pe Hristos, moment care echivalează cu transfigurarea lumii. Atunci va fi o lume nouă și un cer nou, va fi o lume care va ști să facă tot binele după voia lui Dumnezeu. Creștinătatea trebuie să fie în acest veac o imagine a acestei lumi cerești desăvârșite, căci numai așa își poate juca rolul de mântuitoare a lumii. Creștinătatea trebuie să fie asemenea lui Hristos, ca prin El, cu El și în El să mântuiască lumea. Biserica are rol sfânt în lume, căci prin ea se păstrează și se perpetuează prezența lui Hristos. Amin.

Depresia, o boala aparent banală, face mult rău umanității. De multe ori însă, de această tristețe covârșitoare are omul nevoie pentru a găsi drumul de întoarcere. Poate acesta este realismul de care avem nevoie pentru a înțelege că nu ne putem găsi împlinirea și bucuria vieții în tot felul de lucruri lumești și trecătoare. Un singur lucru îi trebuie sufletului pentru a fi fericit: „Gustul de Dumnezeu”. Dacă începem să-L căutăm pe Dumnezeu, să-L lucrăm, să-L avem în sufletul nostru, psihicul nostru se va echilibra. Dacă nu vom depune un pic de efort pentru a organiza viața noastră, vom fi clar viitori pacienți ai unui spital de psihiatrie. Numai cine n-a gustat din tristețea diagnosticată, poate spune că depresia nu este mare lucru, că se tratează. Depresia mai este numită „cancerul sufletesc” și este o problemă serioasă, cu care luptă omul uneori toată viața și pentru care are nevoie de mult efort și suport. Viața asumată, trăită într-o comunitate are o mare contribuție în starea psihică a omului, în prevenția tulburărilor psihice. Sunt mulți români plecați în străinătate care nu au luat nimic cu ei (*poate nu și-au luat nici părinții, nici copiii*), dar care au luat cu ei Biserica. Poate singurul loc în care românii din diaspora se întâlnesc și își tratează dorul, singurătatea și tristețea este Biserica. Uneori se întâmplă să se retragă în comunitățile lor, nemaiinteresându-i prea mult de restul lumii. Dar nu este de folos acest fel de existență creștină. Noi trăim în lume, dar nu trebuie să o părăsim. Noi suntem creștini în lume și purtăm un mesaj, al iubirii lui Hristos. Biserica este locul în care încercăm bateriile, iar apoi mergem în lume și împărțim ce am primit. În Biserică învățăm să trăim viața aceasta în perspectiva veșniciei. Aici formulăm o viziune, un mod de viață pe care îl împărtășim apoi celor din jurul nostru: „*Prin aceasta vă veți cunoaște că sunteți ucenicii Mei: vă veți iubi unii pe alții!*”. Omul s-a despărțit de Dumnezeu pentru că nu vrea să mai trăiască în această comuniune cu Dumnezeu. Însă golul acela îl deranjează, îl face nefericit, îl face să se simtă groaznic. Și atunci omul încearcă să-și umple golul acela cu orice altceva: plăceri, distracții, păcate. Și orice ar face, golul rămâne. Faptul că nu-și poate umple golul, la un moment dat ajunge la stările acestea depresive, de deznădejde, de totală lipsă de sens, de rost al vieții și dintr-o dată nu mai are chef și poftă de nimic. Dintr-o dată îl lasă toate puterile și dintr-o dată nu mai poate nici să acționeze. Lumea noastră aleargă, căutând să fie fericită, să se împlinească, să iasă dintr-o anume depresie pe care foarte mulți o conștientizează. Dacă oamenii ar citi mai mult Sfânta Scriptură, nu ar mai fi atât de depresivi, atât de deznădăjduiți, atât de rătăciți și fără sens. Cel mai bun antidot împotriva depresiei este Cuvântul lui Hristos din Sfânta Scriptură, care are în sine puterea de a ne învia, de a ne dărui bucurie și liniște. Cuvintele noastre au păcate, oricât de îngrijit am vorbi, oricâtă artă a oratoriei am pune în ele. Cuvântul lui Hristos însă are liniște și foarte multă pace. Să citim din Sfânta Scriptură, să ne hrănim mintea și inima cu acest Cuvânt al lui Hristos, care este fără de păcat. În timp ce lumea este din ce în ce mai otrăvită de certuri, de violențe și ură, să fim noi, creștinii, care răspândim în ea Dragostea lui Hristos! Amin.

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Vineri 27 ianuarie	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 28 ianuarie	07:00	Sfânta Liturghie și pomenire
Duminică 29 ianuarie	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie
	10:45	Program de bibliotecă
	17:00	Vecernie la Biserica „Trei Ierarhi”

Plăcinta

Doi frați, Ionel (în vârstă de 5 ani) și Vasilică (în vârstă de 3 ani) se certau pentru a decide care dintre ei să mănânce primul plăcinta. Mama lor s-a gândit să le dea o lecție cu aceasta ocazie și a zis:

- *Daca Iisus Hristos ar fi aici, ar spune „Frate, ia tu primul, eu mai pot sa aștept”.*

Atunci Ionel s-a întors spre fratele său mai mic și i-a zis:

- *Vasilică, fii tu în rolul lui Iisus de data asta.*

Greșeala

Avva Isaac Tebanul, ducându-se odată la chilie, a văzut un frate greșind și l-a osândit. Când a plecat în pustie, un înger al Domnului a venit la el, s-a pus în fața ușii de la chilie și când acesta s-a întors, i-a zis: „*Nu te las să intri!*”. Bătrânul întrebă atunci: „*Ce înseamnă aceasta?*”. Îngerul a zis: „*Dumnezeu m-a trimis să te întreb unde-mi poruncești să-l arunc pe fratele acesta pe care l-ai osândit?*”. Bătrânul a înțeles, și s-a pocăit pe dată zicând: „*Am greșit, iartă-mă!*”. Îngerul i-a zis: „*Ridică-te! Dumnezeu te-a iertat. Dar păzește-te de acum să nu mai judeci pe cineva, înainte de a-l judeca Dumnezeu!*”.

Încredere comodă

Un ucenic a venit călare pe cămila sa la cortul starețului. Aici a descălecat și a intrat direct în cort, și-a inclinat superficial capul și a spus:

- *Credința mea în Dumnezeu este atât de mare încât mi-am lăsat cămila afară, fără sa o leg, convins că Dumnezeu îi protejează pe cei care-L iubesc sincer.*

- *Du-te și leagă-ți cămila, frate!* i-a zis starețul. *Nimeni nu are dreptul sa-L plictisească pe Dumnezeu așteptând ca El să facă ceea ce ar putea face el însuși, fără nici un efort.*

Oglinda

Rătăcind pe ici, pe colo, un câine uriaș ajunsese într-o odaie care avea pe toți pereții oglinzi imense. Astfel, se văzu dintr-o dată înconjurat de câini. Se înfurie, începu să scrâșnească din dinți și să mârâie. Firește, și câinii din oglindă făcură la fel, descoperindu-și colții feroși. Câinele nostru începu să se învârtă vertiginos într-o parte și în alta pentru a se apăra de atacatori, după care – lătrând cu furie – se aruncă asupra unuia dintre presupușii săi adversari. În urma puternicei izbitori în oglindă, căzu la pământ fără suflare și plin de sânge. Dacă ar fi dat din coadă prietenește o singură dată, toți câinii din oglindă ar fi răspuns în același fel. Și întâlnirea lor ar fi fost o sărbătoare!!

„Omul desăvârșit este acela care primește cu o egală stare a duhului și cu mulțumire, din mâinile Domnului, schimbările vieții sale, atât pe cele fericite, cât și pe cele nefericite.”